

Bilaga 3, slutprodukt del 2

Minnenas rekviem forts.

Hon sitter ner. Hon har suttit ner ganska länge nu. Det finns ett talesätt om känslan av att ha suttit för länge men det har hon glömt. Hon kommer att tänka på skogen, granar, träd. På det där trädet de alltid gick förbi på väg hem från stranden. Sandalernas gnisslande skinnremmar mot den halvtorra sanden på fötterna. Han, alltid steget före, med överkroppen dubbelvikt framåt, kämpades uppför den branta backen med badhandduken nonchalant slängd över axeln. Den där blå handduken med den tecknade musen på som hon skämdes över att han använde bland folk. Tänk om någon såg honom. Såg henne med honom, där han låg på den blå tecknade musen bredvid hennes rosaskiftande som hon utan lov tagit från det grå hörnskåpet i källaren. Flåsande fortsatte de uppför backen och precis på toppen där grusgången svängde av inåt bostadsområdet, fanns den där murkna stubben. Stubben som han trots otaliga övertalningsförsök, fortfarande hävdade hade formen av en mans ansikte i träet. Hon hade slutat säga emot för längesen och irriterade sig lite varje gång han stolt pekade och skrattade åt stubbens håll. Han skrattade och klappade kärvänligt på träklumpen under honom. Hon log tafatt men sa inget, utan fortsatte förbi honom in på grusgången.

Hon har träsmak i rumpan. Träsmak. Så heter det. Eller "trä-röv" som han alltid sa, innan han brast ut i gapskratt av sin egen förträfflighet. Hon sitter kvar på sin trä-röv. Orörlig. Hennes hållning är dålig, ryggen har gett vika och hon sitter nästan dubbelvikt på den galonklädda pinnstolen. Hela hon är trött, det är inte bara trä-röven, hela hennes yttre vittnar om hur tröttheten håller på att äta upp henne inifrån och ut. Eller också är det tvärtom. Men hon förmår inte att resa på sig, ta sig därifrån, lägga sig ner, slita blicken från den punkt hon nu stirrat på i vad som känns som en evighet. Hon kan inte. Hur skulle hon kunna det.

Ett tyngdtäcke håller henne nere. Trycker ner hennes kropp i den mjuka madrassen. Hon är trygg för hon vet att han kommer komma tillbaka. Hon vet inte när men just där och då, spelar det henne ingen roll. Han har bara gått ut på en promenad. När hon sluter ögonen och koncentrerar sig kan hon följa varje steg han tar. Genom skogen och ut på landsvägen vid kohagen, vidare ut mot det nybyggda bostadsområdet för att sedan vända tillbaka genom skogen, nerför backen, längs havet, uppför backen igen. Krökt rygg, böjd framåt, flåsandes uppför den branta stigningen och in på grusvägen. Hon blundar hårdare. Hon ser honom tydligt när han slutligen tar ett kliv in genom dörren. Han sätter sig ner bredvid henne på sängen, stryker

håret ur pannan med sval hand och rättar till glasögonen. Hans promenad är över och han är tillbaka. Tillbaka vid hennes sida.

Hon kramar försiktigt hans hand, en liten rörelse som bekräftar hela deras gemensamma universum. Hon ler svagt innan hon släpper taget och slår upp ögonen. Tyngdtäcket håller henne nere. Trycker tungt ner hennes lilla kropp i den hårda madrassen.

Jag kommer dö innan jag hunnit bli vacker.

Hon är rädd men hon vet att han kommer komma tillbaka.

I huvudstaden bor det tomtar och troll

Det är straffbart att tro utan att veta

En man med krona utan koll

Vad ska den lilla flickan heta

En fisande kvinna utan skam

Med förnuftig känsla, dock utan vett

Kvav odör, matta full av damm

Obesvarad fråga om vad som skett

Varför sägs det att tiden läker alla sår. Såren läks av att tiden går. Tidens tand. *Gubbskratt* Tidens tand är vass. Varför inte tidens kniv. Tidens egg. Tidens vassa egg. Tidens vassa egg som gröper ur stora hål i alla sår.

Steg 1. Löggen. Den mest essentiella beståndsdel som utgör grunden till den han är. Den rotar sig längst in, slingrar sig långsamt framåt, utåt. Omfamnar hela hennes jag. Höstlov och geggamoja. Allt i en salig röra. Steg 1. Ett steg som kommer först, det första steget. Det första av steg, som indikerar att det kommer att komma fler. Efter ett kommer... Vad kommer efter ett?

Vi står inför ett världskrig. Orden tar slut. De sviker oss, kommer inte ut, fastnar nånstans nere i halsen, mitt i en harkling eller försvinner ljudlöst i ett regnrusk.

Steg 1. Löggen. Benen sitter fast, är omöjliga att förflytta. De sitter fast i höstlov och geggamoja.

Han säger att han minns. Hon vet att han ljuger. Det jävla aset. Han påstår sig minnas men hon ser att han sitter där med sina blanka, tomma ögon. Han vet ingenting. Ingenting vet han. Liten och svag, lättåtkomlig, bräcklig, tillintetgjord. Han är ett barn igen. Ett litet litet barn i en stor

kropp. Hon är ett barn. Ett stort stort barn i en liten kropp. Han har lämnat henne. Han sitter där och säger att han minns. Hur kan hon vara så arg? Hur kan han vara så lugn?

Hon är ett stort stort barn i en liten kropp. Han säger att han minns. Hon vet att han ljuger.

Han tittar henne djupt i ögonen och säger det. Han bara säger det. Lite så där. Lugnt och tryggt med säkerhet säger han det. Hon vet att det är dags att fly. Där och då vet hon att det är hennes signal. Han har sagt de där orden och hon vet att hon måste springa. Springa som hon aldrig förr sprungit utan att vända tillbaka. Hon springer och fötter blöder men hon fortsätter springa. Han tittar henne djupt i ögonen och säger det igen. Han bara säger det. Han vet inte om att hon redan sprungit flera mil därifrån, bort från orden, från honom.

Lycka till.

Hon tillåter honom att dö. Hon har bestämt sin gränslinje och hon låter honom dö. Tagit hans liv. Döden är oåterkallelig, så även beslutet om att ta någon annans liv. Han sitter bredvid henne, andas högt och stryker hennes hand då och då. Hon har tagit hans liv. Han är död den jävla träroven.

Gränslinjen kunde inte varit tydligare och beslutet har aldrig varit hans.

Min är makten, min är äran och smärtan i all evighet.

Prosit.